

ÚRJÖVET

Hegyeiken átívelő utat készíteni költséges, nehéz, sok ember szellemi és fizikai erőfeszítését feltételező feladat. Liturgia szavunk közérdekű cselekedetet jelölő szó. Az útépítés kiemelkedően közérdekű cselekedet, liturgikus cselekedet. A Szent Liturgiában, a miséző

pappal együtt készítünk utat az Úrnak, olyan utat, amely kedves neki, amelyen elérkezik hozzánk. Betelhetünk Isten irgalmas szeretetével, elégedettek lehetünk, de tudnunk kell, Jézus nem elégzik meg azzal az úttal, ame-

lyen csak hozzánk érkezhetsz el. Úgy gondolhatjuk, milyen jó, hogy ilyen sokan itt vagyunk, ugyanakkor az is igaz, hogy milyen rossz, hogy olyan sokan, talán éppen miattunk nincsenek itt! Ránk vár a feladat, hogy Jézus hozzánk vezető útját meghosszabbítsuk. Biztosíthatjuk Jézusnak a továbbhaladás útját, ha vele járunk. Jézus útja Jézustól Jézushoz vezet. Jézussal járva, az álruhás Jézussal találkozhatunk a másik emberben.

Nem tőlünk függ, hogy kegyelemben részesülünk, de az igenis tőlünk függ, hogy Isten kegyelme mennyire vált meg, mennyire változtat meg bennünket! Isten szeretete gyarapodni akar, utat akar találni életvitelünkhöz. Istentől kapott szerete-

tünk inspirálja felismerésünket, megértésünket, és motiválja döntéseinket. Amikor Isten szeretete magára vonja figyelmünket, akkor felismerjük az Igazságot, lehetővé válik számunkra a szellemi erőfeszítés a teljes megértés irányába. Isten Szerete-

tete felismerésünk és megértésünk korlátainak feszül. Isten kegyelme, irgalmas szeretete felismerésünket és megértésünket arra ösztönzi, hogy utat adjunk neki, hogy engedjük túláradni.

Jézus útja, a Mennyből alá-

szálló, a poklokig süllyedő, felülről lefelé vezető út, a keresztnak az útja, Isten feltétlen szeretetének az útja. Isten megtestesült szeretete akkor is jön, akkor is megkeresi az embert, ha elutasításra talál. Mindenek ellenére is szívére akarja ölelni Mennyei Atyánk az ő teremtett világát, hogy ahhoz hasonlóan, mint kezdetben Isten legyen minden mindenben. (Vö. Kol 3.11, 1Kor 15.28)

Isten kegyelme utat talál, ha nem állunk ellen az ő szeretetének. Hitünk szent jele a keresztnak. Hitbeli tapasztalatunk lehet, ha keresztnket felvéve követjük Jézust, ha Jézushoz hasonlóan, Isten határtalan szeretetének az útjává válunk!

EGYHÁZ A VILÁGBAN

KERESŐK

Keresnem kell a *társul szegődés* új, talán szokatlan formáit, és folyamatosan tanulom az Egyház tanításának személyes, meggyőző megfogalmazását, hogy az ne csupán sokszor egymásnak is ellentmondó vélekedések halmaza, hanem a bizonyosság legyen – írja az új evangelizációról Udvardy György püspök. Az Országos Hitoktatási Bizottság elnöke abból a tapasztalatból kiindulva fogalmazta meg gondolatait, amit a pécsi székesegyház előtt időről időre fiatalokkal kezdeményezett beszélgetések nyújtottak számára.

Egyházmegyéje papjaihoz és híveihez fordult Udvardy György püspök a XIII. Püspöki Szinódus kapcsán megfogalmazott gondolataival. Üzenetében a püspök arról gondolkodik, miként szólíthatjuk meg, mit mondhatunk azoknak az embereknek, akik távol vannak az Egyháztól, és vélhetően a vallástól is.

A püspöknek feltűnt Pécsen a fiatalok azon tömege, akik a székesegyház előtti hatalmas téren márciustól október végéig szinte minden este több százan összegyűnnek, ott a templom párkányára letelepedve beszélgetnek, énekelnek, játszanak, néha hangoskodnak, máskor mulatoznak. „Látva őket sokszor a tanácstalanság, olykor a méltatlankodás, de leginkább a felelősség érzése tölt el” – írja Udvardy püspök; majd beszámol arról, miként kezdeményezett velük több alkalommal beszélgetést. Örömmel tapasztalta nyitottságukat, amivel kérdéseit fogadták. A fiatalok szívesen beszéltek tanulmányaikról, lakáskörülményeikről, gondjaikról, örömeikről, kapcsolataikról. Majd ugyanilyen bátran fogalmazták meg kérdéseiket az egyházzal, múltjával, tevékenységével, titkaival kapcsolatban. A diákok hangsúlyo-

zattan a püspök személyes véleményére voltak kíváncsiak, és sok kérdést tettek fel Jézust személyéről, tanításáról. A fiatalok világos és egyértelmű útmutatást kértek a püspöktől. „Nekem már elegendő van abból, hogy mindenki csak vélekedéseket mond a kérdéseimre, ha innen nézzük, így van, ha onnan, akkor úgy. Mondja meg már világosan mi a jó, mit csináljak! Tanítson bennünket!” – fogalmazott az egyik diák. A beszélgetések hatására több fiatal elment a püspök elsöpéntekenkénti katekézisére és az azt követő csendes szentségimádásra.

Udvardy György üzenetében megfogalmazza, mennyi mindent megértett ezekből

az esti találkozásokból az emberről, az ember igazság, szeretet utáni éhségéről, vágyakozásáról, az Egyház szerepéről, az evangélium embert formáló erejéről, az evangélium hirdetésének módjáról, az új evangelizációról. Felismeréseiből kiemeli: kezdeményezően keresni kell a találkozási

lehetőségeket, a **társul szegődés** új, talán szokatlan formáit. A kérdésekre válaszolva útmutatást kell nyújtani a végső értelemre irányulóan, és az Egyház biztos tanítását személyes erővel, meggyőzően megfogalmazni. Meg kell keresni a megfelelő alkalmakat a tanítás szisztematikus átadására, régi-új vallási megnyilvánulási formákat kell kialakítani, megerősíteni, melyek segítik az embereket az imádságban, a mindennapok megszentelésében, a hit átadásában, a vallásos magatartás kialakításában.

„Tanuljunk közösen!” – hív a püspök, és arra bátorít, hogy megismerjük a másik ember örömeit, gondjait, így érdeklődő lelkülettel és érdeklődő kérdésekkel veszünk részt kapcsolatainkban.

Ebben a rovatban Assisi Szent Ferenc lelkiségét ismerhetjük meg jobban. Egy ferences író segítségével járunk ezen a lelki úton.

15. rész Nehézségek

Keletről visszatérve Ferenc új helyzettel találja magát szembe saját rendjében. Már Szíriában tudtára adták, hogy egyes befolyásos testvérek a Regulát a hagyományos regulákhoz akarják igazítani.

Önmagában ez nagyon is érthető indítékok miatt történik, mivel azok a regulák sokkal határozottabbak, konkrétabbak voltak, több rendelkezést és törvényt tartalmaztak: megkönnyítették volna az ellenőrzést és az irányítást.

Ferenc azonban az Evangéliumra mint a ferences életforma egyetlen tekintélyére hivatkozva határozott nemmel válaszol erre a kísérletre. Most, miután ismét itthon van, számot vet azzal, hogy a testvérek száma szinte beláthatatlan. Úgy érzi, hogy a testvérek nagy seregének vezetése felülmúlja erejét. Inkább testvér akar lenni, mint főnök: többre tartja azt, hogy példásan megvalósítsa az életformát, mint azt, hogy hatalmi szóval utasításokat adjon. „A én hivatásom lelki természetű, nem pedig a szervezés.” Így hát átengedi másnak a vezetést: először Catani Péternek, majd az ő halála után Cortonai Illésnek.

Nem lehet azt mondani, hogy hivataláról való lemondása tekintélye rovására lett volna. Ellenkezőleg: lelki tekintélye csak nőtt és nem is veszítette el haláláig. Így ő

az, aki megírja a Regula szükségessé vált újrafogalmazását, amelyet 1223-ban a pápa jóváhagy.

Levéiben fordul az egyik „miniszterhez” (előjáróhoz), az egész rendhez, a klerikusokhoz, a polgármesterekhez, a Harmadik Rendben összegyűlt világiakhoz, és végül még egyszer egész rendjéhez különféle végrendeleteiben. Ezekben kijelenti, hogy az ő lelki útja minden testvér számára kötelező; néha indulatosan, sőt érezhető haraggal teszi ezt, ha veszélyt vagy helytelen

tendenciát tapasztal. Mindenütt érezhető a fájdalom amiatt, hogy az egyház és a rendi vezetőség a tömeg törvényének akarja alávetni az ő életformáját, hogy fennmaradásukat biztosíthassa. Nem tud mindennel egyetérteni, de meghajlik a számok törvényszerűsége előtt. Hogy milyen is volt Ferenc tekintélye ebben az időszakban, amikor nem viselt hivatalt, jól mutatja az 1221-es káptalan egyik eseménye.

Háromezer testvér gyűlt össze. A káptalan befejezése előtt Ferencnek az a gondolata támad, hogy ideje volna már testvéreket küldeni Németországba. Illés testvér lábánál ül, aki a káptalan vezetője, és aki a szent gondolatait közvetíti. Ferenc meghúzza Illés habitusát, aki azonnal lehajol hozzá, és megkérdezi, hogy mit óhajt. Illés felegyenesedik és ezt mondja: „Testvérek, a Testvér szól”, és közli Francesco kérését. Ferenc már annyira testvér, hogy a névnek nem is kell szerepelnie a „frater” mellett. Ekkora tekintélye volt Ferencnek.

Rozetter-Van Dijk-Matura: A.Sz. Ferenc

TESTVÉREINK A SZENTEK

Marchiai Szent Jakab

(1393 – 1476)

Ünnepe: november 28.

A híres ferences népszónok 1393-ban született, Gangali Antonio és Antonia asszony gyermeke volt. A keresztségben a Domonkos nevet kapta. Hat vagy hét éves korában egy nyáj őrzését bízták rá. Egy titokzatos farkas napjában többször is szétkergette a nyájat, anélkül, hogy ártott volna a bárányoknak. A kis Domonkos szabadulni akart a pásztorságtól, de nem hittek neki. Mindenki fantáziaképnek tartotta a farkast, Domonkos ezért megszökött és a szomszédos Offidában egy rokon papnál keresett menedéket. A pap befogadta és tanítani kezdte. Családja később beleegyezett tanulásába és Ascoliba küldték, ahol abban az időben a ferences és domonkos kolostor mellett iskola működött.

1404 körül Domonkos Perugiába ment, ahol jogi és orvosi tanulmányokat végzett. 1414 körül egy perugiai nemes maga mellé vette jegyzőnek. Így több hónapig Firenzében és Bibbiénában tartózkodott, ahol megismerkedett a ferencesekkel. Elhatározta, hogy szerzetes lesz; 1415 nagypéntekén született meg benne a döntő elhatározás. Belépett a marchiai S. Maria degli Angeli ferences kolostorba, 1416. augusztus 1-én tett fogadalmat, s a rendben a Jakab nevet kapta. A novíciátus után Firenzébe küldték tanulni, ahol hét évvel később pappá szentelték. 1422-től élete végéig legfontosabb feladata a prédikálás volt. Az első években Toszkána, Umbria és Marchia tartományban tevékenykedett. Később be-

járta Kelet- és Közép-Európát. Kisebbség nagyobb megszakításokkal 12 évet töltött külföldön. V. Miklós, III. Callistus és IV. Jenő pápa megbízásából háromszor járt Magyarországon. Sienai Szent Bernardin tanítványa volt. Előbb hazájában, Olaszországban küzdött a fraticelliek ellen, majd a Szent Ferenc Rend reformátoraként működött. A pápa megbízásából keresztes hadjáratot hirdetett Németországban, Lengyelországban és Magyarországon is. Magyarországra Kapisztrán Szent János halála után érkezett, 1457-ben. Barátjának, Kapisztrán Szent Jánosnak művét folytatta mint a törökök elleni harc hirdetője. Szegeden is működött, itt egy ideig gvardián volt. Sokat fáradozott rendje szigorúbb irányának, az obszerváns mozgalomnak felvirágoztatásán. Egy időben a pápa legátussá nevezte ki az összes eretnokségek megtérítésére. Boszniában mint inkvizítor működött, majd a váradi egyházmegye területén prédikált a husziták ellen. Erdélyt és Csanád megyét igehirdetőként járta végig. Sok-

szor prédikált a szabadban, mert a templomok nem tudták befogadni a nagyszámú hallgatóságot. A pápa fölkinálta neki a milánói érsekséget. Azt mondta: „Nem kívánok a földön egyebet, minthogy szegény ferencesként vezekeljek és mindvégig vezeklést prédikáljak.” S nem fogadta el az érsekséget.

Nápolyban halt meg 1476. november 28-án. Maradványait a nápolyi Santa Maria la Nova templomában őrzik. Bár a nép már életében is szentnek tartotta, a hivatalos szentté avatása csak 250 évvel később történt meg. 1624-ben boldoggá, 1726-ban pedig szentté avatták.

Szentek Élete

Hogyan váljunk szentté?

IX. rész

Ferdiscsenko reakciója a szembesítésre az agresszivitás, s ezt az író a lehető legteljesebb lélektani hitelességgel ábrázolja. A bűn valódi súlyával és következményeivel való szembesülés előtt a hengegésbe és pszichologizálásba menekülő embert tehetetlen düh fogja el, mert kísérlete kudarcba fulladt. Dosztojevskij azonban, mivel nem csak nagy, de zseniális író, még ezzel a leleplezéssel sem elégszik meg. Másik regényében, a Bűn és bűnhődésben továbbmegy, s fürgeteges oldalakon örökíti meg a bűntudattól való szabadulás egyetlen igazi lehetőségét: az őszinte bűnbánat útját.

Raszkolnyikov, az ideológiákkal megtömtött fejű fiatalember, fensőbbrendűsége igazolására, előre kitervelt módon meggyilkol egy uzsorás öregasszonyt, ám számításába egy kis hiba csúszik: éppen akkor vetődik arra az áldozat húga, az ártatlan Lizavéta, és így kénytelen őt is megölni. Bűne égeti a lelkiismeretét, s hiába ad magának újra és újra fölmentést, a végén el kell hogy ismerje, hogy gyenge a bűn hordozásához. Megkísérti az öngyilkosság gondolata, végül mégsem ezt választja, hanem az utcalány létére is angyali tisztaságú Szonya hatására úgy dönt, vállalja tette következményeit az igazságszolgáltatás előtt is.

Azzal jön Szonyához, hogy ígéretéhez híven most elmondja, ki ölte meg Lizavétát. Amint Szonyára néz, akinek szemében a végtelen szerelemmel találkozik, először elkapja tekintetét, és a tenyerébe temeti arcát. Most szinte gyűlöli Szonyát, mert bűne éppen az ő tisztasága fényében a legelviselhetetlenebb. Majd erőt vesz magán, felnéz, és ahogy látja, hogy még mindig ugyanaz a végtelen szeretet árad rá, egyszerre eltűnik belőle a gyűlölet. Raszkolnyikov tulajdonképpen Isten előtt áll, s a

pillanatnyi gyűlölet Szonya iránt magának Istennek szól, aki előtt és aki miatt a bűn valóban bűn. Ám Szonya feltétlen szerelme Isten szeretetét közvetíti számára, s ő a feltétlen és személyes szeretetnek, mely a bűnt elítéli, de a bűnöst szereti, megadja magát. Ezek után már nincs is szükség arra, hogy szóljon. Szonya mondja ki, hogy ő a tettes. Mennyire más ez a bűnvallomás, mint az előbbi magamutogató és bántóan kérkedő őszinteség!

Azért persze Szonya nem Krisztus, és ezzel ő tisztában is van. Tudja, hogy Raszkolnyikovot még ezután kell elvezetnie Krisztushoz, a megváltás világába.

„A lány felugrott az ágyról, szeme, amelyet könny borított, most villámlott.

– Állj fel! – kiáltott rá, és megragadta a két vállát. Raszkolnyikov felállt, és ámulatlan nézett rá.

– Menj most mindjárt, ebben a percben, állj ki a keresztútra, hajolj le, és csókj meg a földet, amelyet beszennyeztél... Akkor az Isten új életet ad neked...

– Van kereszted? – kérdezte hirtelen Szonya.

– Nincs? Ugye, hogy nincs? Akkor fogadd el ezt a cipruskeresztet, nekem van még egy réz, a Lizavétáé. Cseréltünk: ő nekem adta a keresztjét, én meg a kis szentképemet adtam neki. Most majd azt viselem, ezt meg neked adom. Fogadd el, hisz az enyém! Az enyém – kérte. – Együtt vállaljuk a szenvedést, együtt viseljük a keresztet.

– Add ide – mondta Raszkolnyikov. Nem akarta megszorítani, és nyújtotta a kezét, de rögtön visszahúzta. – Nem most, Szonya, inkább majd azután – tette hozzá, hogy megnyugtassa.

– Igen, igen úgy jobb lesz – kapott a szaván a lány –, majd ha már vállalod a szenvedést, akkor vedd fel. Eljössz hozzám, és én teszem a nyakadba. Imádkozunk és megyünk együtt.”

NEM CSAK FIATALOKNAK

Szabadság a Házasságban

Na, öreg, vége a szép szabadságnak, te is igába hajtod a fejed! – mondta vidáman az ifjú férjnek barátja, amikor az esküvő után gratulált. Az ifjú férj kissé zavarba jött. Élete most fordult a célegyenesbe, szabad az útja a boldogság felé, legjobb barátja pedig azon sajnálkozik, hogy elvesztette szabadságát. Mindenki sok boldogságot kívánt. A szabadságról ugyan senki sem beszélt, benne mégis ott motoszkált a kérdés: vajon tényleg elvesztett valamit? Sőt, meg-

fosztotta szabadságától a lányt is, aki mostantól a felesége?

Meglepődött, amikor a lakodalmass vacsoránál egyik nagybátyja pohárköszöntőjében az elköteleződés és a szabadság közötti összefüggésről beszélt. Mai „modern” világunkban mindenkinek joga van házasságot kötni, és felbontani, ha valami nem teszük. Sőt, joga van választott párjával együtt élni minden formáságot mellőzve, addig, amíg ezt a kapcsolatot kellemesnek találják.

Néhány év múlva, amikor egyszer az ifjú férj éppen ikreit vitte a parkba levegőztetni, összetalálkozott a jóbaráttal. Hát ide jutottál, szerencsétlen barátom, hogy gyerekpesztrának használnak? Ezért nem látlak már olyan régóta az edzőteremben? Egyébként hogyan csinálod, hogy nem látzol elkeseredettnek, sőt büszke öröm su-

gárizk az arcodról? Ami azt illeti, te meg mintha egy kicsit szomorúnak látszanál – válaszolta a már nem is annyira ifjú férj. Mi van veled?

Ne is mondd, összevesztem mostani barátnőmmel, és minthogy ugyanannál a cégnél dolgoztunk, most elég feszült a hangulat odabent is. Ahhoz, hogy kibéküljünk, nekem is engednem kellene, de nem akarom feladni a szabadságomat. Inkább egyedül maradok, de legalább szabad, esetleg elmegyek máshová dolgozni.

A két ikergyerek apja elgondolkodva válaszolt: Őszintén kívánom neked, hogy találj te is ilyen kellemes, örömteli igát! Tudod, teendő van elég, meg hát az embernek

mun-
kahelye
is van.

Anyó-
som
sokat
segít,
sokszor
teher-
mente-
sít, de
nem te-

lepedik ránk. Kétségtelen, hogy nem tehetem mindig azt, amit éppen az adott pillanatban kényem-kezdem diktálna, de ezek a korlátok védenek engem, pontosabban minket, egész családjunkat. Meg aztán a munkát, a gyerekpesztrálást nem anyósom, vagy feleségem rója ki rám, hanem közösen elhatározzuk, hogy hogyan tudunk mindent jól megoldani, mert meg akarjuk oldani.

Kedves házaspárok, jegyesek és szerelmeseik! Minden ember szíve mélyén vágyik az igaz és a jó megtalálására. Ha minden belső kényszertől és külső erőszaktól mentesen döntünk, akkor szabadok vagyunk. Szabadságunk tehát szabad akaratunkban gyökeredzik.

BÍRÓ LÁSZLÓ püspök

Balázs atya válaszol

Kérdés:

Miért üldözték a totalitárius rendszerek a hívó és templomba járó embereket, hiszen ott azt tanították, hogy „ne öl, ne lopj, ne hazudj”? Miért akarták lerombolni a templomokat? A Regnum Marianum templomot le is rombolták!

Balázs atya válasza:

A totalitárius rendszerek egyetlen választ tűrnek meg: a panteizmust, vagyis azt a világfelfogást, amely szerint nem létezik személyes, teremtő Isten, hanem a világmindenség maga az istenség. Érdeemes végiggondolni, hogy a materializmus (anyagelvűség) tulajdonképpen egy szégyenlős, rejtett panteista vallás.

Ma is olyan viláгурalom alakul, amelyben nem lesz helye az egy élő Istent teremtőként elismerő vallásnak, de emellett minden más ezoterikus irányzat belefér. Csak az a fajta kereszténység kap zöld utat, amely lemond igazi tartalmáról, és a mindenkori világimádás szimbólumaként kezdi értelmezni a teremtés, a megtestesülés, a megváltás tényeit. Ám ez nem kereszténység.

Hitler és Sztalin az egy élő Istent, a Teremtőt valló hívó Izraelt és Krisztus Egy-

házát akarta kiirtani, mert az az Isten, aki a világot teremtette, nyilvánvalóan felette áll minden politikai hatalomnak és képviselőjének, akik neki számadással tartoznak.

Hitler és Sztalin egyházrombolók, templomrombolók voltak. Bezárták a templomokat és tiltották a templomba járást. Miért? Mert a polgár ott, azon a szakrális helyen, kicsúszhat a hatalom ellenőrzése alól. A mindenütt jelen levő ÁVH hatalma ott megszűnt. Moszkvának, Budapestnek

A Rákosi által lerombolt Regnum Marianum templom

van 100-200 pontja, ahol Sztalin egyszerűen nem úr. Ahol azt kiáltják Krisztusnak: „Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség!” Azért nem engedhetik meg a diktátorok a szent helyek működését, mert a szabadságot nem engedik meg. „Szent hely” az, ahol az ember „megszökhet”. Persze, erre még egy jó ideológiát is gyártottak, hogy a vallás elidegenít a világtól. Hát attól a világtól, amelyben akkor éltünk, jobb is volt elidegenedni.

Ünnepek és emlék- napok

November

- 13. Alcalai Szent Didák
- 19. Árpád-házi Szent Erzsébet
- 22. Szűz Mária bemutatása
- 24. Szeráfi rend elhunytjai
- 26. Portomauriciói Szent Lénárd
- 28. Marchiai Szent Jakab
- 29. Szeráfi rend összes szentjei
- 30. Szent András apostol

December

- 3. Xavéri Szent Ferenc
- 2. Szent Ambrus püspök
- 8. Szűz Mária szeplőtelen fogantatása
- 13. Szent Lúcia szűz és vértanú

Szent Miklós püspök

Amilyen kevés hitelesnek tekinthető történeti adat birtokában vagyunk, olyan sok mozgalmas történetet ismerünk a szent püspökről, akiről a hagyomány olyan tisztelettel beszél, hogy népszerűségben, bensőséges tiszteletben és életszerűségben alig találjuk párját a szentek között.

Olyan életrajz, amely a történettudományt is kielégítő pontossággal mondaná el Szent Miklós püspök életét, nincs birtokunkban, s a későbbi források adatai sem megbízhatóak, ezért alakját annak a történetnek alapján vázoljuk föl, mely először a 13. századi Legenda Aureában tűnt fel.

Miklós felnőttkoráról pedig elbeszéli a legenda, hogy amikor megtudta, hogy az egyik szomszéd nagy szegénysége miatt

nyilvánosházba akarja adni három lányát, a következőképpen segített rajtuk: éjnek idején a nyitott ablakon át bedobott egy ereszény pénzt, és így először a legidősebb, majd hasonló „égből jött” segítségek után a másik két lány is tisztességgel férjhez mehetett.

Égi jel hatására

Myra városa megválasztotta püspökének. Miklós kiválóan teljesítette püspöki feladatait, s részt vett a niceai zsinaton is.

Legendája legrégebb rétegéhez tartozik az az elbeszélés, mely szerint megmentett három ártatlanul vádolt katonatisztet. Ezeket koholt vádak alapján bebörtönözték és halálra ítélték. Miklós azonban Nagy Konstantinnak megjelent álmában, és a katonákat megmentette a hóhértől.

Megszámlálhatatlan azoknak a történeteknek a száma, amelyek a segíteni siető Miklósról szólnak, különösen gyermekek esetében.

Hirdetés

Kapható az új, 2013-es Sümegi Ferencs Kalendárium 450 Ft-os áron.

Szentmise intenciókat (miseszándékokat) lehet íratni a sekrestyében.

**Sarlós Boldogasszony Ferences Kegyetemplom,
Sümeg, Szent István tér 7.**

Telefon: 87/352-983

E-mail: sumeikegy@gmail.com

Web: www.sumeg.ferencesek.hu

A kiadásért felel: P. Barsi Balázs OFM

Szerkesztette: P. Hesz Dénes ofm